

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Sacramentis In Genere Ac De Sacramentalibus Nec Non De Sacramentis Baptismi, Confirmationis, atque Extremæ Unctionis Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio XIII. Argumentum. Resolvuntur duo casus circa validitatem Sacramenti ob errorem Ministri, unius in sensu verborum, alterius in recta prolatione eorundem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94638)

stian. tom. 2. lib. 3. cap. 3. §. 4. per totum; & eod. lib. 3. cap. 5. §. Unico. ubi Reginaldo discipulo S. Dominici Deipara Extremam Unctionem administravit, & B. Liduvina Christus Salvator, quod notat etiam Surius 7. Aprilis. Sed Unctio illa, quam Deipara ministravit servo suo Reginaldo non fuit Sacramentalis, sed tantum curativa, ut constat tum ex materia supernaturali, tum ex Verbis non Sacramentalibus, quam, & quæ Sanctissima Virgo illum inungendo adhibuit, ut à me demonstrabitur in meis Decisionibus De Extrema Unctione Decis. 9. n. 21.

Supradictis addendum est hoc Tertium Quæsitum, An Femina possint Sacramenta administrare? Et circa ipsum est alterendum circa Baptismum, in casu necessitatis, & circa Matrimonium; negendum autem in reliquis Sacramentis, quod impudenter docuerat Lutherus lib. de abrogat. Miss. priv. ut notat Eminen. Cardin. de Lauræa d. disp. 10. art. 1. num. 10. Sed ulterius feminam posse ministrare officio fungi in sumenda Sacra Eucharistia absente Sacerdote, imminente periculo mortis, ut fecit Maria Regina Scotiæ; vel ad impediendam magnam Eucharistiæ irreverentiam advertit Layman. lib. 5. tract. 4. cap. 7. n. 4. Imò posse communionem sacram etiam alteri præbere concedit ex Layman, Coninch. & Diana, Cotonius in Summa Verb. Communionis Minister. n. 74. sed hæc omnia negant duo doctissimi Ecclesiæ cardines, videlicet Eminen. Cardin. de Lugo de Sacramen. Euchar. disp. 18. num. 24. & Emin. Card. de Lauræa de Euchar. disp. 24. num. 70. & quidem iure; nam id vetitum fuit in Can. Pervenit de consecr. dist. 2. nisi à Sede Apostolica id permittatur.

DECISIO XIII.

ARGUMENTUM.

Resolvuntur duo casus circa validitatem Sacramenti ob errorem Ministri, unius in sensu Verborum, alterius in recta prolatione eorumdem.

SUMMARIUM.

- 1 Exemplum Sacerdotis errantis in intelligentia Verborum consecrationis Eucharistiæ. Utrum valide consecret? & n. 2.
- 3 Baptismus an sit validus, si dicatur in Nomine Patriæ, Filiæ, & Spiritu Sanctæ?

Sed antequam à Ministro Sacramentorum discudamus, placet hic addere alios duos casus. Primus est:

Sacerdos Theologia ignarus, consecrando hostiam, & dicendo: Hoc est corpus meum; intendebat de corpore sui ipsius: & consecrando calicem, dicendo, Hic est enim Calix &c. ly Hic, intendebat esse adverbium, id est, in hoc loco. Quæritur, an valide consecraret?

In responsis ad hunc casum duæ repertæ sunt opiniones. Una plurium opinantium valide Sacerdotem hunc non consecrare, ut tenet Vasquez de Sacramen. disp. 2. num. 102. et si supponatur in hoc Sacerdote generalis intentio faciendi, quod facit Ecclesia; nam verba formæ sunt vera locutio, qua minister humano modo loquitur; loqui autem est manifestare sensu interna; ergo manifestant id, quod loquens habet in mente. Si ergo in mente

Doct. Clericali Tom. 1. Lib. 1.

habet, quòd in illa hostia, per eum consecrata, sit corpus ipsius consecrantis, non autem corpus Christi; & ly Hic circa calicem denotat solam præsentiam localem; sequitur, illum Sacerdotem nec loqui in vero sensu, quem habuit Christus, nec habere illam intentionem, quæ fuit ipsius Christi, & quæ est Ecclesiæ; & ideo invalide consecrare ex defectu intentionis. Confirmatur, quia licet error privatus Ministri, dummodò intendat facere, quod facit Ecclesia, non obsit formæ, neque validitati Sacramenti, tamen obest utrique, quando ejus error mutat formam. Emin. Card. de Lauræa de Sacram. disp. 2. num. 88. Porro in casu proposito error Sacerdotis mutat formam, quia intendit corpus sui ipsius, & calicem localiter adesse. Ergo valide non consecrat. Idem docet P. Vinc. Candidus in Compend. disquis. Moral. disquis. 41. art. 1. num. 4.

Altera fuit opinio multorum affirmantium, valide consecrare, ut docet Card. de Lugo de Sacramentis disp. 2. num. 122, ubi ei visum est, sufficere illam intentionem generalem dicendi illas voces, & significandi per illas id, quod Ecclesia intendit significare, nec per errorem privatum, privatam voluntatem minus efficacem retractari illam priorem, aut impediri valorem Sacramenti. Et dat exemplum de Sacerdote intentionem habente in principio Missæ consecrandi etiam particulas in pyxide positas, qui postea tempore consecrationis, illarum immemor, intentionem suam dirigit solum ad hostiam, quam habet in manibus; & tamen ex communi omnium opinione, particule in pyxide existentes remanent consecratæ vi prioris intentionis non revocate.

Huic opinioni videtur adherere Gobat de Sacramentis tract. 1. à num. 198. usque ad num. 204. ubi habitans non substituit, & insert, remanere dubiam talis Sacerdotis consecrationem; itaut si ultra suam hostiam alias particulas consecrasset, melius foret, eas ab alio Sacerdote sub conditione iterum consecrari; quia verè, & realiter non est vera forma, cum intendat aliud corpus, quam Christi in illa hostia reperiri; siquidem vera forma est, quæ efficit, quod significat; idest Christi corpus in hostia ex vi ipsius formæ reperiri. Videatur Martius in 4. sent. disp. 3. q. 8. art. 1. ubi subtiliter, sed doctè examinat intentionem Sacerdotis, quam in consecrando debet habere circa corpus Christi.

Alter verò casus circa Ministrum ministrantem Sacramentum est hujusmodi:

Parochus montanus, grossioris lingue, baptizando dicebat: In nomine Patriæ, & Filiæ, & Spiritu Sanctæ. Quæritur, an faciebat validum baptismum?

Omnes dixerunt, valida fuisse baptismata ex decisione Zachariæ Papæ in cap. Reiterunt. de consecratione dist. 4. ubi de hoc casu interrogatus respondit: Si hoc fecit ex imperitia lingue latine, non intendens inducere errorem, verè baptizavit. Quod ita intelligendum est, non quòd error privatus ministri, dummodò intendat facere, quod facit Ecclesia, obsit Sacramenti formæ; sed quia talis error mutat formam: si enim teneret Minister, genitum à Patre esse Feminam, & sic Spiritum Sanctum; forma ab ipso sic prolata, non esset forma Christi. Si verò teneret, esse quidem Feminini generis, tamen ipse sub præcis verbis Ecclesiæ formam proferret, verè faceret Sacramentum, ut subtiliter notat Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. disp. 2. num. 88.

C

num. 88. & concordant DD. videlicet Cardin. de Lugo de Sacram. disput. 2. num. 108. Tamburin. libr. 1. de Sacramentis in genere cap. 1. §. 2. num. 2. Cardin. Toletus lib. 2. cap. 19. num. 9. qu. 2. punct. 1. num. 20. Vasquez tom. 2. Bonacina tom. 1. de Sacrament. in genere disp. 1. in 3. part. disput. 129. c. 7. quem allegat Gobat d. tract. 1. n. 206. & 207.

DECISIO XIV.

ARGUMENTUM.

Inquiritur an suscipiens Sacramentum debeat esse alius à Ministro? Et quæ intentio in suscipiente requiratur? Sacerdotes extra Missam, Diaconi, Laici, ac mulieres an possint sibi ministrare Eucharistiam?

SUMMARIUM.

- 1 Intentio an sit necessaria in suscipiente Sacramenta?
- 2 Suscipiens Sacramenta an debeat esse alius à Ministro?
- 3 Sacerdotes extra Missam an possint sibi Eucharistiam ministrare?
- 4 Diaconi an dare possint Eucharistiam?
- 5 Laici, ac Mulieres, an absentibus Sacerdotibus, possint seipsos communicare?

Postquam explicuerimus præcipua dubia circa Ministrum Sacramentorum, opus est transire ad illa quæ concernunt suscipientes. Ideo Quæritur, Quæ, & qualis intentio requiratur in suscipiente Sacramentum?

Respondentes distinguunt Infantes ab Adultis. Illi recipere possunt valde Sacramentum Baptismi, Confirmationis, Eucharistiæ, & Ordinis si mares sint, absque propria intentione, quæ suppletur ab Ecclesia: & ratio est, quia hæc quatuor Sacramenta requirunt tantummodò capacitatem subiecti; alia verò tria, nempe Pœnitentia, Extrema Unctio, & Matrimonium pendent etiam ab intentione, & voluntate suscipientium, quæ in infantibus esse non potest. Layman libr. 5. tract. 1. cap. 6. num. 4. Tamburin. de Triplici Jure libr. 1. cap. 3. §. 1. & Cardin. de Lugo de Sacramentis disput. 9. num. 112. Adulti verò, qui non utuntur ratione, & nunquam sunt usi, ut amentes à nativitate, absque ulla intentione pariter recipiunt supradicta quatuor Sacramenta, quia æquiparantur infantibus. cap. Majores. De Baptismo. Quod si amentes aliquando habuerunt usum rationis habuerint voluntatem talis Sacramenti, quam non retractaverint voluntate contraria, d. cap. Majores. Vel Adulti habent rationis usum; & in eis requiritur voluntas Sacramenti, & quod intendant ipsum Sacramentum recipere. Porro cum intentio sit triplex Actualis, Virtualis, & Habitualis, sufficit hæc habitualis, quæ est illa, cui præcessit actualis, & nunquam fuit revocata; imò satis esset interpretativa intentio, quæ est quid minus habitualis, cum videlicet Catechumenus voluit servare Legem Christianam, & suscipere omnia remedia suæ salutis. Sed hæc non sunt intelligenda de Sacramento Matrimonii; hoc enim recipi non potest sola intentione habituali; ut bene explicant Tamburin. d. lib. 1. cap. 3. §. 1. num. 5. Card. To-

letus lib. 2. cap. 16. n. 2. Summa Diana in Verbo Sacramentum num. 7. Gobat tract. 1. à num. 226. usque 231. Volpi resol. 160. à num. 9. & seqq. Bonacina tom. 1. de Sacram. in genere disp. 1. q. 6. punct. 2. Cardin. de Lugo d. disput. 9. de Sacram. sect. 7. per totam. Et Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. tom. 1. de Sacrament. disput. 11. art. 2. per totum. Qui omnes animadvertunt in omnibus Sacramentis (excepto Matrimonio) sufficere voluntatē suscipientis etiam coactam; nam voluntas coacta voluntas est, d. cap. Majores. De Baptismo: dummodò tamen interius sit verus consensus in Sacramentum; non verò si solus sit consensus in actionem externam absque voluntate Sacramenti.

His succedit aliud quæsitum, quoad examinant DD. circa suscipientem Sacramenta, videlicet, An suscipiens Sacramentum debeat esse alius à ministro? Circa quod venit dicendum, alium debere esse à ministro, exceptis Sacramentis Eucharistiæ, (de quo infra dicam num. 3.) & Matrimonii, in quo contrahentes sunt ministri, & susceptores; ut de singulis Sacramentis differant Doctores, reddentes rationem, & præcipue S. Thom. 3. p. qu. 66. art. 5. ad 4. Scotus in 4. dist. 6. qu. 4. L. A. Sylvest. Verbo absolutio 6. num. 2. §. Quartum. Toletus lib. 2. cap. 20. num. 1. Bonacina, qui ubique concordantes allegat, De Baptismo disput. 2. q. 2. punct. 4. n. 20. De Confirmat. disput. 3. qu. Unica. punct. 3. num. 7. & 9. De Eucharistia disput. 4. qu. 5. punct. 1. num. 13. De Pœnit. disput. 5. q. 4. punct. 2. num. 2. De Extrema Unct. disput. 8. qu. Unica. punct. 3. num. 1. De Ordine disput. 8. qu. Unica. punct. 4. num. 1. De Matrimonio. q. 2. punct. 4. num. 5. Summa Diana Verbo Baptismus num. 11. Tamburin. de triplici Jure libr. 2. de Baptismo cap. 1. §. 5. num. 32. & Mastrius in 4. sent. disp. 7. num. 62.

Hinc resolvendi veniunt duo casus tanquam dependentes à supradicta doctrina. Primus casus est:

Episcopus in generali Sacri Chrismatismis administratione, cum confirmasset quandam mulierem, etiam infanti, quem in brachiis tenebat, ob suæ mentis distractionem, Sacrum Chrisma more solito impertivit. Quæritur, An valide? Ex studiis hujus nostræ Diocælis.

Affirmarunt aliqui; alii negarunt. Affirmantium rationes fuerunt; nam in præsentī casu adest Materia, Forma, Minister, & subiectum Sacramenti confirmatione habile, nempe infans; & quamvis Episcopus non habuerit attentionem in confirmatione peragenda, tamen dici non potest, quod non habuerit sufficientem intentionem; quia intendebat sacrum Chrisma administrare cunctis, quicquid forent illud Sacramentum accipere; & nemo negabit, infantes esse capaces Sacramenti confirmationis, ut docent Leander, & Suarez, quos allegat, & sequitur Tamburin. de Sacrament. confirmationis cap. 3. §. 1. per tot.

Negantium verò validitatem Sacramenti in proposito casu motivum fuit; quia in Episcopo, neque actualis, neque virtualis, neque habitualis fuit intentio; siquidem nunquam proposuit confirmare infantes, & sine Patrino, sed tantum annum discretionis attingentes, & Paternos habentes. Ergo absque ulla intentione inunxit hunc infantem actuali, vel virtuali. Ergo nulliter. Et quamvis infans sit capax Sacramenti, tamen ad essentiam Sacramenti requiritur in ministro intentio vel actualis, vel saltem virtualis confirmandi ipsum